

7. DE GRASPIEPER ALS STUDIEOBJECT.

Vink en spreeuw zijn reeds lange tijd gewilde soorten voor de studie in de vogeltrek in Nederland. De oorzaken hiervan zijn dat (1) ze in grote aantallen doortrekken (2) ze als dagtrekkers overdag gemakkelijk waar te nemen zijn en (3) goed te vangen zijn (ringonderzoek). Wat betreft de punten (1) en (2) zijn er zeker nog meer soorten te noemen die in aanmerking zouden komen. We denken hierbij vooral aan graspieper en veldleeuwerik. Tot voor kort was het in Nederland niet gelukt deze soorten massaal te ringen. Dank zij het enthousiasme van onze Zandvoortse vinkers is nu een methode ontwikkeld om graspiepers en waarschijnlijk ook leeuweriken goed te vangen. Op de ringersbijeenkomst vertelde de heer van Spanje hoe ze met behulp van de op de band opgenomen zang van de graspieper, deze soort bij de netten konden krijgen. Hun voorbeeld vond navolging bij de Vinkenbaan in de Kennemerduinen en ook daar waren de resultaten goed (zie voorgaand artikel). Door hun toedoen nam het aantal als volgroeid geringde graspiepers toe van 269 in 1965 tot 1871 in 1966 en 3907 in 1967. Deze spontane acties willen wij graag ondersteunen. Vanaf heden zullen alle ringen die aan doortrekkende graspiepers worden aangelegd niet betaald behoeven te worden (voor de regeling hiervan zie blz.2.a.)

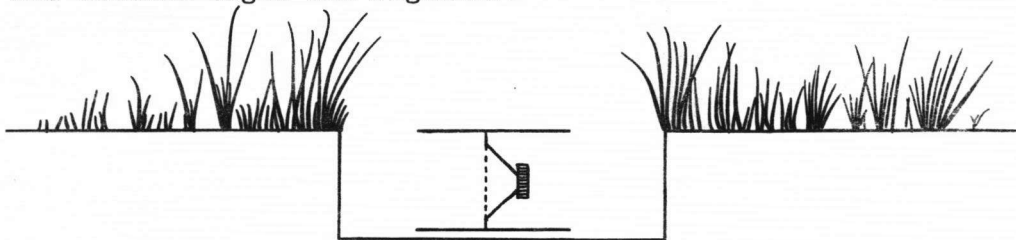
Hoewel wij thans 8 terugmeldingen uit Frankrijk, 7 uit Spanje en Portugal en 1 uit Noord-Afrika hebben, zijn er nog geen terugmeldingen uit de broedgebieden (vermoedelijk Scandinavië) van onze herfsttrekkers binnen gekomen. Voor een dieper onderzoek over de trek van de graspieper is het noodzakelijk dat deze leemte wordt opgevuld. Pas dan kunnen wij de richtingen van de doortrekkers boven ons land aan een interpretatie onderwerpen.

Wij hopen daarom dat de overige vinkenbanen zich in de komende jaren eveneens willen gaan toeleggen op de vangst van graspiepers. Dat de vinken hierbij enigszins in het gedrang komen is onzerzijds geen bezwaar.

Ter nadere informatie geven wij hier nog een beschrijving van de

apparatuur zoals die in Zandvoort wordt gebruikt.

recorder: Telefunken Magnetophon 300. Een batterij recorder met een output van 1 Watt, 2-sporen - snelheid $9 \frac{1}{2}$ cm - frequentie 14.000 Hz. Met een gelijkrichter (6 Volt) is hij aangesloten op 220 -Volt. Een kabel van 30 m lengte en $2 \times 1 \frac{1}{2}$ mm² doorsnee loopt vanaf de aansluiting voor de extra luidspreker naar het net. Midden op het net ligt deze luidspreker, 3 Watt, 5 Ohm, freq. 16.000 Hz. Hij is ingegraven zoals de tekening laat zien. De luidspreker is gemonteerd op het middenschot van een kistje, dat geen voor en achterwand heeft. De installatie is dus bestand tegen een regenbui.

Het ingraven is niet noodzakelijk. Wel is van belang dat de luidspreker door flinke pollen helm of hoog gras gecamoufleerd wordt. De piepers landen namelijk niet op de kale baan, maar zijwaarts tussen de begroeiing. Ze rennen dan naar de begroeiing waarin de luidspreker verborgen is.

Het geluid dat men in Zandvoort gebruikt is de zang van de graspieper. Er wordt geen tussen versterker gebruikt. De output van 1 Watt is voldoende. Wel wordt het geluid verzwakt als de piepers de luidspreker naderen, anders schrikken ze vaak terug.

Wie niet met een slagnet werkt zou de vangst op de graspiepers eens met mistnetten kunnen gaan proberen. Als we in een geschikt terrein met hoog gras op 8 à 10 m afstand van de luidspreker een aantal netten in het rond zetten dan zou het best kunnen gebeuren dat op deze wijze ook veel graspiepers te vangen zijn, desnoods met nog een tweede rij mistnetten op 10 m afstand van de eerste rij.

Veel succes!

A.C.Perdeck.